

ಸಂಯಮದ ಕಟ್ಟೆ ಒಡೆಯದಿರಲಿ

ಸಂಯಮವೆಂಬುದು
ಅರಿವು. ಯಾವಾಗ
ಅದರ ಸುತ್ತ ಕಟ್ಟೆ
ಕಟ್ಟಬೇಕು, ಯಾವಾಗ
ಅದನ್ನು ಮೀರಿಯೂ
ಮಾತಾಡಬೇಕು,
ಶಬ್ದದಗಳಾಗಲೀ, ಆಂಗಿಕ
ಚಲನೆಯಾಗಲೀ, ನಮ್ಮ
ವಿವೇಚನೆಯನ್ನೂ ಮೀರಿ
ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿದರೆ ಸೌಜನ್ಯದ
ಗೆರೆಯನ್ನು ಮೀರುತ್ತೇವೆ.
ಇದೀಗ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ
ಇಂಥದ್ದೇ ವರ್ತನೆಯನ್ನು
ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ವಿಜಯ

ಸಿಟ್ಟು, ದ್ವೇಷ, ಆವೇಶ ಇವೆಲ್ಲವೂ ತೋರಿಸುವಷ್ಟು, ಎದ್ದು ಕಾಣಿಸುವಷ್ಟು ಅಲ್ಪರಾಗಿದ್ದೇವೆಯೇ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಮೂಡುವಂತಾಗಿದೆ. ಕ್ರೀಡಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಆಂಗಿಕ ಅಭಿನಯದ ಮೂಲಕ ಕಿಚಾಯಿಸುವುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡುವುದು, ಅವು ವೈರಲ್ ಮೀಮುಗಳಾಗಿ ಹರಿದಾಡುವುದು, ಇದೆಲ್ಲವೂ ಸಹಜವೆನಿಸುವಷ್ಟು ಹರಿದಾಡುತ್ತಿವೆ.

ಇಂಥ ವರ್ತನೆಗಳು ಸಭ್ಯ, ಸೌಜನ್ಯ ಎಂಬ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ಆಗಬೇಕಿರುವುದು. ಬದಲಿಗೆ ದೇಶಭಕ್ತಿ, ದೇಶಪ್ರೇಮ ಎಂಬ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಇವು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹರಿದಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಇಂಥ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟು ಮಾನ್ಯತೆ ಸಿಗುವುದಾದರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಸಹಜದಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಪಾಠವೊಂದನ್ನು ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾವು ಉನ್ನಾದದಂತೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ನಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ರೋಷ, ದ್ವೇಷಗಳೆಲ್ಲ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳಲ್ಲಿ, ಅಭಿನಯ ಪ್ರವೇಶದಂತೆ ಕುಶಾಲರು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋದರೆ, ಕ್ರೀಡಾಸ್ಫೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಕ್ರೀಡಾಮನೋಭಾವ ಎರಡೂ ಮರೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಮರವಾಗಿಯೇ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ.

ಸಿಜಿಬ ಪಬಿ.ಆರ್. ಗವಾಯಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಶೂ ಎಸೆಯಲಾದ ಘಟನೆಗೂ, ಭಾರತ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಕಣದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಅಣಕಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಅಸಹನೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಸಿಟ್ಟು ಅಸಮಾಧಾನಗಳು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವ ವೇಗ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪ ನೋಡಿದರೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ತನ್ನದೊಂದು ಜಗತ್ತು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ತಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ತಮ್ಮದೇ ಮೂಗಿನ ನೇರಕ್ಕೆ ಎಂಬ ನಿಲುವು ಇಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂಥ ಮನೋಸ್ಥಿತಿ ಬೆಳೆಯದಂತೆ ತಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಯುವಜನರಿಗೆ ಮೀಮುಗಳ ಲೋಕದಿಂದ, ರೀಲುಗಳ ಲೋಕದಿಂದಾಚೆ ತರಬೇಕಿದೆ. ತೋರುಬೆರಳಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಲೋಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಐದೂ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಂತಹ ಲಲಿತಕಲೆಗಳತ್ತ ಮಕ್ಕಳ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವುದು, ಕವಿತೆ, ಕತೆಗಳನ್ನು, ಡೈರಿ ಬರೆಯುವುದು ರೂಢಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯಗಳಂಥ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳತ್ತ ಅವರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಾವುದೂ ಆಗದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಪಾಶವಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡುವ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದೊಂದಿಗೆ ಮಾನವೀಯ ಸ್ಪರ್ಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮೃಗೀಯ ವರ್ತನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ. ಈಗ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಸಾಕೃತ್ಯಗಳಾದರೂ ನಮ್ಮ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಮರತೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ವಿರೋಧಿಸುವಾಗ ನಮಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ನಾವೂ ಈ ವಿಡಿಯೋಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವ ಭಾವತೀವ್ರತೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ತಾವೇ ಜಗತ್ತಿನ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದು ಎಂಬಂತೆ ಬೆಳೆಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ಭ್ರಾಮಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜನರು ತಾವು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಸರಿ ಎಂದೇ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ನಂಬಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸಿಟ್ಟು, ಅಸಹನೆಯವಾಗುವುದು, ದ್ವೇಷ, ರೋಷ ಇವ್ಯಾವೂ ಅಪರೂಪದ ಭಾವಗಳಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ಸಹಜವಾದ ಭಾವನೆಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟೆ ಅಥವಾ ಒಡ್ಡನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ವಿವೇಚನೆ. ಹೇಗೆ, ಎಲ್ಲಿ ಹರಿಯಬಿಡಬೇಕು. ಹೇಗೆ ಹರಿಯಬಿಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕಿರುವುದೇ ಮನುಷ್ಯನಾದವನ ಗುಣವಾಗಬೇಕಿದೆ. ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೋರಗೊಡುವುದು ಹೊಣೆಗೇಡಿತನವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಹೊಣೆಗೇಡಿತನವನ್ನು ವಿಜೃಂಭಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಮೂರ್ಖತನ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇಂಥ ರೀಲುಗಳನ್ನು ಹರಿದಾಡುವುದು, ನೋಡುವುದು, ಸಂಭ್ರಮಿಸುವುದು ಮೂರ್ಖರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕಿರುವುದು ಇಂಥ ವರ್ತನೆಗಳನ್ನು. ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲೇಬೇಕು. ಬರಿಯ ಪ್ರಚಾರ ದೊರೆತರೆ, ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಲು ಇದೂ ಒಂದು ದಾರಿ ಎಂಬಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಅಗ್ಗದ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣ ಬೀಳಬೇಕು. ಮತ್ತು ಯಾವುದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಬೇಕು, ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಕುರಿತೂ ಒಂದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ನಿಲುವು ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ಕುತೃಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹಿಂಸಾಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಬೇಕಾಗದು. ಎಚ್ಚರವಹಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಯವಿದು. ಜಾಗೃತರಾಗಬೇಕಾದ, ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಯವಿದು.

■ ರಶ್ಮಿ ಎಸ್